

Index

- bus conditionibus. 1281
Adv. 22. Queritur, an electo liceat aliorum de se inducere, & vota publica afferari. 1283
 An oblatum principatum recusare liceat. 1285
Adv. 25. Delige Regni, qua Rex Deo, populus Regi obtemperare iussi sunt. 1294
 Ratio Regum instituendorum, & quanta eisdem subiecti debeant. 1296
- CAPUT VNDECIMVM.**
- Adv. 3.** DE septenario numero, & plares eius alegorie. 1316
Ad v. 4. An fieri liceat, & misericordia commoueri. 1321
 Quid sit misericordia, & à quibus malis precipue excitatur. 1323
 Misericordia est virtus in Deo maxima: in hominibus secundum charitatem ordinis proxima. 1324
 Probatur iterum quid sit misericordia, cuius gratia Israelite fuisse fruntur. 1325
Adv. 5. Landatur vita iusticia; & quod ea quasum voluntatemque habeat viro principe dignam. 1327
 Ergone digna principe rusticatio est. 1329
Adv. 6. Quia hic furor intelligi debeat. 1332
 Ira furorisque accurriac tractatio, & quod ad virutem plurimum conferre possint. 1333
 Ira qua ratione fortitudini inferiat. 1337
 Refertur ac refellitur Scaligeri sententia, qui visus est negare iram decere sapientem. ibid.
Ad v. 7. Qua ratione bruta, & alia sensa carentia pene subiciantur. 1344
Ad v. 11. De vigiliis. 1357
 De hora equalibus, & inequalibus. 1358
- Quæstio. An liceat iustas poenas à legibus impositas relaxare: siue an Saul iure potuerit seditionis illos immunes à supplicio præstare.
- Ad v. 13.** Caput primum, Argumenta in utramque partem a Vermilio proponuntur. 1363
 Cap. 2. Distinguit Vermilius leges diuinæ & humanæ. 1365
 Cap. 3. Distinguit iterum mandata ab interdictis. 1366
 Cap. 4. Respondet argum. primo partis affirmantis; & explicat quid sit clementia, mansuetudo, & venia. ib.
 Cap. 5. Reliquis argumentis respondet suo more, hoc est non ubique bene. 1368
 Cap. 6. Refellitur negans Vermilius sententia, & contraria probatur. 1369
 Cap. 7. Refelluntur dua Vermilius rationes,
- & Saul afferitur obrectatoribus suis delicti veniam reuera fecisse. 1370
 Cap. 8. Quantis rationibus Saul motus indulserit. 1371
 Cap. 9. Tres viciendi rationes apud Philosophos. Harum nulla Saulem ad sumendum de reis supplicium urbit. 1372
 Cap. 10. Distinguuntur leges diuine, & negatur iudiciales Regem necessario obstrinxisse. 1373
 Cap. 11. Defendit Christianorum principium Iudeorumque pia consuetudo; & David a calunnia vindicatur. 1375
 Cap. 12. Solutio questionis: Reges delicti veniam facere possunt. 1376
 Vermilius commentarius, cui nonnullos erores & mendacia, que sanctam Eucharistiam oppugnant, afferit. 1379
 Vermilius errores confutantur. 1380
 Contra Vermilium, vera & germana sancti Thomae de sacrificio Missa sententia. 1381

CAPUT DVODECIMVM.

DE canitie. Titulus. 1387 Ad v. 1.
 Item de preposta senum quorundam ambitione. 1389
 An seipsum quenquam aliquando laudare liceat. 1405
 Qua ratione diuina iustitia opera miseri. Adv. 7. cordia vocentur, & contra. 1410
 Ratione promissorum pactorumque Deus quidem verax, iustus & misericors: sed num etiam debitor appellari queat. 1413 Ad v. 18.
 Quia clamor Hebreorum fuisse videatur, & que peccata in celum clament. 1417
 De obliuione, quid sit: quando peccatum: quan- Ad v. 9. tam ex semalorum segetem fundat: & unde nascatur. 1421
 De Timore, quod sit multiplex: que species Adv. 14. probetur; quod eius obiectum: quam uitilitatem afferat. 1437
 De latria & dulia contra Calvinum, & que sit significatio & usus earum vocum. 1445
 Anastasi Niceni quæsto 16. quia palam sit res aduersa culpa nostra accidere. 1450
 Ad fidem faciendam miraculus opus esse si. Adv. 16. quid noui afferas. 1453
 De metu & eius variis speciebus. 1461 Adv. 19.
 Quomodo possit Deo ex toto corde seruire. 1476
 Vermilius Tractatus de satisfactione Papistico, & eiusdem confutatio. 1480

CAPUT DECIMVM TERTIVM.

DE curribus bellicis & saltatis quarantane impediuntur. 1516
 De equitatibus. 1518
 An fas sit, cum qui fidem professus sit mortis metu affici. 1526